

Tönköl József

A tél árnyékában

Csak az tudja, milyen egy üres ház, aki halott anyja arcába
hosszan belenézett, ott, abban a harmat-hideg szobában,
éjfélután, miután betörte az ajtót,
és az őrangyal csak fekete szárnyát lobogtatta a tükörben,
talán már délután óta, el nem hagyott, székeket tolt szét,
hogy lefeküdhess az ágyba, de nem értél el odáig,
a kályhában se gyújtottál tüzet, s más lett minden,
itt sem ősz, sem tavasz nincs,
akácfák, síkságok, varjak vannak,
a vánkos tolla bűdösödni kezdett, a dunyha rám nehezült,
néztem az esőcseppeket, hogyan vándorolnak az üvegen,
mert mást nem lehetett abban az iszonyú szobában tenni,
csak üres szemmel bámulni ki az ablakon az esőbe,
csak nem mondani neked semmit az októberről, a városról,
és nem félni tőled, hideg kezedtől, homlokodtól,
csak éreztem, milyen öreg itt minden, asztal, szekrény,
a vasalatlan kabát, nadrág, meg az ingek,
észre sem vettem, micsoda magasban jársz, s utána tél jön,
s tavasz és újra nyár, hétfőre kedd, s közelebb a vasárnap,
a tél árnyékában előhívódik minden, látható valami olyan új,
ami csak hangtalanul megindul, aztán zeng, zeng, folytatódik.

TÖNKÖL JÓZSEF (1948) Győrött élő költő, újságíró. Utóbbi könyve: *Bölcsőben fűszál* (2021).

Szerelmesvers

Ma este egyedül vagyok,
reggeltől viola-árva,

kölesgyémántos mezsgyéken
sajmeggy megfagyott virága.

Hová iramodsz el szökve,
hová futsz tőlem vadcsapán?

ahogy két szemem lezárul,
dermed már, mint a hold, a szám.

Egyszer szörnyű éjszakám lesz,
ne légy adósom semmivel,

ha csak egy éjjel, majd akkor:
szeress meg engem hirtelen!

Esti elköszönés

Hajamnak hollószárnya volt,
barátaim alig vannak,
jég égeti csontig ingem,
mondom magam ártatlannak.

A nádas közt bíbic-sereg,
patak csörög ezer éve,
megszakad gyík ásítása,
és aztán mindennek vége.